

ΑΝΩΤΑΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΚΥΠΡΟΥ
ΔΕΥΤΕΡΟΒΑΘΜΙΑ ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑ
ΑΝΑΘΕΩΡΗΤΙΚΗ ΕΦΕΣΗ ΑΡ. 1863

-

ΕΝΩΠΙΟΝ: ΠΙΚΗ, Π., ΧΑΤΖΗΤΣΑΓΓΑΡΗ, ΝΙΚΟΛΑΙΔΗ,
ΝΙΚΟΛΑΟΥ, ΗΛΙΑΔΗ, Δ.Δ.

Κυπριακή Δημοκρατία, μέσω
Επιτροπής Προστασίας του Ανταγωνισμού
διά του Προέδρου αυτής

Εφεσείουσα-Καθ'ης η αίτηση

- v. -

1. "Καλαμάρι Εκδόσεις Λίμιτεδ"
2. "Δημοσιογραφική ΧΛΣ Λίμιτεδ"
3. "Ο Φιλελεύθερος Λίμιτεδ"
4. "Ελευθεροτυπία Λίμιτεδ"
5. "Δημόκριτος Λίμιτεδ"
6. "Ηνωμένη Εκδοτική Εταιρεία Δίας Λίμιτεδ"
7. "Εκδοτική Εταιρεία Λίμιτεδ"

Εφεσιβλήτων-Αιτητών

28 Νοεμβρίου, 1997

Για την εφεσείουσα-καθ'ης η αίτηση: κα Γ. Φράγκου, Ανώτερος Δικηγόρος της Δημοκρατίας, εκ μέρους του Γενικού Εισαγγελέα.

Για τους εφεσίβλητους-αιτητές 1, 2, 4, 5, 6 και 7: κ. Χρ. Τριανταφυλλίδης.

Για τους εφεσίβλητους-αιτητές 3: κ. Κ. Χατζηνικολάου.

Γ. ΠΙΚΗΣ, Π.: Η απόφαση της πλειοψηφίας θα δοθεί από τον Φρ. Νικολαΐδη, Δ. Με αυτήν συμφωνούν οι Δικαστές Χατζητσαγγάρης, Νικολάου και Ηλιάδης. Με την απόφαση της πλειοψηφίας διαφωνώ. Οι λόγοι περιέχονται στη χωριστή απόφασή μου.

Α Π Ο Φ Α Σ Η

ΝΙΚΟΛΑΙΔΗΣ, Δ.: Με ανακοίνωσή τους στον τύπο ο Σύνδεσμος Εκδοτών Εφημερίδων και Περιοδικών Κύπρου αύξησε από την 1.6.1990 την τιμή πώλησης των εφημερίδων κατά 5 σεντ. Η εφεσείουσα είναι η Επιτροπή που συστάθηκε δυνάμει του περί Προστασίας του Ανταγωνισμού Νόμου του 1989, Ν.207/89. Η Επιτροπή Προστασίας του Ανταγωνισμού (στο εξής αναφερόμενη ως "η Επιτροπή"), ασκώντας τις εξουσίες που της χορηγεί ο Νόμος 207/89, στη συνεδρία της ημερ. 23.6.1990 εξέτασε το θέμα και με επιστολή της ημερ. 7.11.1990 κάλεσε τους εφεσίβλητους εκδότες αριθμού εφημερίδων να εμφανιστούν στη συνεδρία της την 1.12.1990 για συζήτηση του θέματος.

Τελικά, ύστερα από επανειλημμένες συνεδρίες, η Επιτροπή με απόφασή της ημερ. 20.4.1992 κατέληξε ότι η σύμπραξη για καθορισμό τιμής πώλησης των εφημερίδων και η ομοιομορφία στην τιμή πώλησης, καταστρατηγεί τις απαγορευτικές διατάξεις του άρθρου 4 του Νόμου 207/89 και συνεπώς είναι άκυρη εξ υπαρχής.

Η Επιτροπή προχώρησε και διέταξε το Σύνδεσμο Εκδοτών Εφημερίδων και Περιοδικών Κύπρου καθώς και όλους τους εκδότες (μεταξύ των οποίων και τους εφεσίβλητους) όπως μέσα σε δεκαπέντε μέρες από τη δημοσίευση της απόφασης στην Επίσημη Εφημερίδα της Δημοκρατίας τερματίσουν την παράβαση και αποφύγουν επανάληψή της στο μέλλον.

Η απόφαση αυτή προσβλήθηκε με προσφυγή. Το πρωτόδικο δικαστήριο με απόφασή του ημερ. 4.11.1993 δικαίωσε τους αιτητές και ακύρωσε την προσβαλλόμενη απόφαση λόγω αναρμοδιότητας του οργάνου. Εναντίον της απόφασης του πρωτόδικου δικαστηρίου η Επιτροπή άσκησε την παρούσα έφεση.

Η όλη υπόθεση καταλήγει στην απάντηση ενός ερωτήματος. Στον περί της Προστασίας του Ανταγωνισμού Νόμο του 1989, Ν.207/89 και ειδικότερα με το άρθρο 7, προνοείται ότι δεν εμπίπτουν στις διατάξεις του νόμου οι συμπράξεις ή πράξεις επιχειρήσεων που οι δραστηριότητές τους τυγχάνουν ειδικής νομοθετικής ρύθμισης, στο βαθμό που διέπονται από την ειδική αυτή ρύθμιση.

Είναι στην πρόνοια αυτή που οι εφεσίβλητοι βασίζουν το επιχείρημά τους ότι αφού η δραστηριότητα έκδοσης εφημερίδων ρυθμίζεται από τον περί Τύπου Νόμο του 1989, Ν.145/89, η Επιτροπή δεν έχει αρμοδιότητα να επιληφθεί του θέματος της αύξησης της τιμής πώλησης των εφημερίδων.

Με το άρθρο 24 του Ν.145/89 εγκαθιδρύεται ανεξάρτητη αρχή, η Αρχή Τύπου, με ποικίλες αρμοδιότητες. Μεταξύ άλλων, σύμφωνα με το εδάφιο (3) του άρθρου 24, η Αρχή είναι αρμόδια να αποφασίζει, με την έγκριση του Υπουργού, για τον καθορισμό ανώτατης τιμής πώλησης εφημερίδων και της καταβλητέας σε πρακτορεία και υποπρακτορεία τύπου, περιπτερούχους και εφημεριδοπώλες, προμήθεια. Προνοείται περαιτέρω (εδάφιο (4) του άρθρου 24) ότι η ανώτατη τιμή πώλησης εφημερίδων, θα καθορίζεται κατά τέτοιο τρόπο ώστε η τιμή να μην απολήγει σε τόσο χαμηλό επίπεδο ώστε να καθίσταται δυσχερής η έκδοση εφημερίδων, ούτε σε τόσο ψηλό επίπεδο, ώστε να επιβαρύνεται υπέρμετρα το αναγνωστικό κοινό και να μην εξασφαλίζεται έτσι η πολλαπλή και πολυμερής ενημέρωσή του. Είναι κοινά αποδεκτό γεγονός ότι η Αρχή ουδέποτε ουσιαστικά λειτούργησε ή άσκησε τις αρμοδιότητές της.

Στην ειδοποίηση έφεσης και βέβαια κατά την αγόρευσή της η ευπαίδευτος συνήγορος της εφεσείδουσας στήριξε το βάρος του κυρίου επιχειρηματός της στο γεγονός ότι ο νόμος αναφέρεται στον καθορισμό ανώτατης τιμής πώλησης των εφημερίδων και όχι στον καθορισμό της τιμής πώλησης, γεγονός που δεν θέτει την περίπτωση εντός των εξαιρέσεων του άρθρου 7 του Ν.207/89.

Δεν νομίζουμε ότι η αναφορά σε ανώτατη τιμή έχει κρίσιμης σημασίας διαφορά από τον καθορισμό της τιμής πώλησης εμπορεύματος ή αγαθού. Απλή ανάγνωση του άρθρου 7(β) του Ν.207/89 δείχνει ότι οι συμπράξεις που εξαιρούνται είναι οι συμπράξεις επιχειρήσεων που οι δραστηριότητές τους τυγχάνουν ειδικής νομοθετικής ρύθμισης και μάλιστα στο βαθμό που διέπονται από την ειδική αυτή ρύθμιση.

Είναι προφανές ότι οι πράξεις των επιχειρήσεων εκδόσεων εφημερίδων και περιοδικών τυγχάνουν ειδικής νομοθετικής ρύθμισης με τον περί Τύπου Νόμο, Ν.145/89. Δεν νομίζουμε ότι το γεγονός της μη λειτουργίας της Αρχής Τύπου και η κατά συνέπεια μη ενεργοποίηση της μεταβάλλει ή διαφοροποιεί καθ' οιονδήποτε τρόπο το γεγονός ότι οι δραστηριότητες των επιχειρήσεων έκδοσης εφημερίδων τυγχάνουν ειδικής νομοθετικής ρύθμισης. Σκοπός του άρθρου 7 είναι η αποφυγή εξέτασης υποθέσεων για αποτροπή του ανταγωνισμού στις περιπτώσεις όπου οι δραστηριότητες των συγκεκριμένων επιχειρήσεων ρυθμίζονται από ειδικό νόμο. Η ρύθμιση αυτή ακριβώς αποτρέπει και τη σύμπραξη μεταξύ επιχειρήσεων.

Η θέση της εφεσείδουσας είναι ότι υπάρχει μεν νομοθετική ρύθμιση αλλά η διατύπωση του άρθρου 24 (3) του περί Τύπου Νόμου για καθορισμό από την Αρχή ανώτατης τιμής πώλησης των εφημερίδων δεν εξυπακούει την πώληση όλων των εφημερίδων στην ίδια τιμή. Απλώς καθορίζει ότι καμιά εφημερίδα δεν θα μπορεί να πωλείται σε τιμή ψηλότερη από την καθορισθείσα ανώτατη

τιμή πώλησης. Η αντιμετώπιση αυτή δεν μας βρίσκει σύμφωνους για τους λόγους που θα εξηγήσουμε στη συνέχεια.

Ο νόμος εξαιρεί τις επιχειρήσεις που οι δραστηριότητες τους τυγχάνουν ειδικής νομοθετικής ρύθμισης και αυτό ισχύει στην παρούσα υπόθεση. Η διαπίστωση ότι η Αρχή Τύπου δεν λειτούργησε δεν επιδρά επί του γεγονότος της ύπαρξης νομοθετικής ρύθμισης. Η νομοθετική ρύθμιση δεν παύει να υπάρχει λόγω της παράλειψης ενέργειας της διοίκησης. Εκείνο που ελλείπει είναι η ενεργοποίηση των νομοθετικών προνοιών.

Δεν νομίζουμε ότι η παράλειψη ενεργοποίησης μπορεί να δικαιολογήσει το συμπέρασμα ότι δεν υπάρχει νομοθετική ρύθμιση. Υπάρχει νομοθετική εξουσιοδότηση για καθορισμό ανώτατης τιμής, έστω κι' αν τελικά δεν υλοποιήθηκε.

Σκοπός του Νόμου 207/89 είναι ουσιαστικά η προστασία του κοινού μέσα στα πλαίσια του ελεύθερου ανταγωνισμού στην αγορά προϊόντων. Όταν το κοινό προστατεύεται με άλλη νομοθετική ρύθμιση, όπως στην παρούσα περίπτωση με τον καθορισμό ανώτατης τιμής πώλησης, τότε δεν υπάρχει λόγος για περαιτέρω προστασία. Αυτή είναι η φιλοσοφία της εξαίρεσης του άρθρου 7.

Όπου άλλος νόμος προβαίνει σε ρυθμίσεις, η Επιτροπή Προστασίας του Ανταγωνισμού δεν μπορεί να επέμβει. Μέσα στα πλαίσια της καθορισμένης ανώτατης τιμής πώλησης των εφημερίδων οι εκδότες μπορούν να κινηθούν και να καθορίσουν οποιαδήποτε τιμή θέλουν. Η προστασία του αγοραστικού κοινού επιτυγχάνεται στην προκείμενη περίπτωση παρά την έλλειψη ανταγωνισμού από το ότι η τιμή πώλησης καθορίζεται σε επίπεδο όχι ψηλότερο από ό,τι εξ αντικειμένου κρίνεται εύλογο από την Αρχή Τύπου.

Εν όψει των πιο πάνω καταλήγουμε ότι η απόφαση του πρωτόδικου δικαστηρίου ήταν ορθή. Η έφεση απορρίπτεται με έξοδα εναντίον της εφεσείουσας, τόσο πρωτόδικα όσο και κατ' έφεση.

Δ.

Δ.

Δ.

Δ.

/ΜΔ